

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות נג.

מסורת הש"ס

(א) פסיס מג. מח: חולין כג.
(ב) וברכות יב. ועמ"ש על
הגיוון כס"ד, א (ג) ואחרי
כן אימא בלוקוט רמז קסו וכן
לדמי שטעמין הרבי"ש
לד, ד (ו) פרק ד, ה) כבור.
(ז) ז"ק, א (י) ב"י תן לנמדה,
ש"ן קל"ז ע"ה, ג) ז"ק שהיה
ול פרט ל"ה, ה) ש"ר חמי"ד
המשנה כקרי' חגבים וסודין
שנמערבו סדקיו זה הוא אלל
הפחות מכן פטור כגון. ז"ק,
ז"ק. ופליגי. ז"ק, ב) ד"ע היטב
ז"ק. בימות מ"ה ע"ה שהיה

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

גמ' זאת תורת. ע"ל דף עב
ע"ז תוס' ד"ה חיתין:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

אי דר' מאיר. דאמר כל
שהכסיפו פניו: לר' יהודה
ממזה הוי. דהא איהו אמר
דלא הוי שיאור עד דהוי
נסדק כקרני חגבים: הוחיה.
כלומר שמרה יפה שלא
לחמץ: חזיה דהוה עבירה
דרי' פרידא וקא בעי
ד' עזרא ליתוביה דעתיה:
כל חפצי בם. כלומר כל חזקת

בנו את אהרן דכתיב זאת תורת המנחה וכתיב בתייה מנחת תאכל:
שיאור דרבי מאיר. כל שסבב פניו בפרק אלו עובר (פסחים דף
 נח.) לרבי יהודה מנח מעליה היא ה' וא' **שיאור דרבי יהודה.**
 הדיינו קרי תרביס וקבעי למימר לר"מ תאכל שיאור חמץ מעליה
 ה' א' **אלא לרבי יהודה לרבי ירמיה.**

ה"ג אילימא דר"מ לרבי יהודה מלא
מגנלא היא? אלא דרבי יהודה לרבי
ורחמינ: [ד] רבוס. צמינ רוחמינ
דמאדמרינ צמורס הכניס? גמי צמינ
מורבצת מלמד שנעשת צרותינ כל
מרכן והוא חלוט: אי א דאיכא
רבוס. מנחה שחלוט צרבוה כמי
בבדיל מורבצת הא שלא תאפה
וחמינ: לא כמי בה רבוס. תאפיה
ומדלא כמי בה שמע מינה לאו
רבוסה ציעין א' מיין לכל המנחות
שחלוט צפושין וישמרם שלא
יחמיזו. דקמי מתימין [לקמן דף 96]
כל המנחות ויחלוט צפושין ושמימין
[אי] שלא יחמיזו. שנילוט כלומר
ההואיל ויחלוט צפושין מזה
ישמרם שלא יחמיזו ושימור היינו
שעשוק צנצק כל שעה דלמרימין
בפסחים (דף מה:): החייה. כלומר
השכירה ושמה: היא. נמי הוא
לשמה שמימין צפושין צפירין קמא
לגמול ע"כ. טעם היא שחם שחם
שלא לשמה פסול: דהא עשרי [עורא]

י"א בן עזריה עשירי לעורא הסופר:
מזלי כולי האי. לקמיתחסכו ליה: אי
בבר אוריין. אם בן מורה הוא [א] הרי
נאמן: אוריין. אי פרידא לרבי עזרי
הספיה צורס: ופסא. באגדתא
למחצביה: שטרעסין. שאני מיחד
סמך בעולם: אמר [א] ליה טובא
בל טלין. דהי משמע מנהא שאמרת
ה'קדשא ה' אתה אין טוביה טלין:
אלא לקדושים אשר בארץ. דהי
תרי קראי [א] דסמיכי אהדיי וקדשא
ברך הוא אמרייהו: כיון דשמעיה.
די עזרא לרבי פרידא דקאמל אדירי
זא חפני צב נזכר אברה שם אדיר:
צבא אדיר. כלומר כך אמר הקדש:
בשעשה נקמה בתגלים (שמות טו) אללו
עופרת בתים נגרים שהם אדירים:
מה לירידי. מפרש לקמן באברהם:
עשמה

[illegible]

[56] וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן
לפני ה' אל פני המזבח והנותרת ממנה יאכלו
אהרן ובניו מצות תאכל אמר ליה מצוה לא קא
מביעיא לי כי קא מביעיא לי לעכב אמר ליה
לעכב נמי כתיב² ולא תאפה חמץ אלא מצה
מתקף לה רב חסדא ואימא לא תאפה חמץ
אלא שיאור שיאור דמאן³ א' דר"מ לר' יהודה
מצה מעליא היא א' דרבי יהודה לר' חמץ
מעליא הוא א' דר"מ לר"מ מודלקי עליה חמץ
הוא אלא דר' יהודה לר' יהודה מתקף לה רב
נחמן בר יצחק ואימא לא תאפה חמץ אלא
חלוט חלוט מאי ניהו⁴ רביבה אי דאיכא
ורביבה כתיב בה רביבה והא לא כתיב בה
ורביבה ואימא דכתיב בה רביבה מצוה
ברביבה ודלא כתיב בה רביבה אי בעי
רביבה לייתי אי בעי מצה לייתי מתקף לה
ורבינא ואימא לא תאפה חמץ למיסק גברא
כלאוי בעלמא ואיפסולי לא מיפסולא אלא
מנולן כדנתיא מצה יכול מצוה תלמוד לומר
תהיה הכתוב קבעה חובה בעא מינה ר'
פרידא מר' אמי מנין⁵ לכל המנחות שנילושות
בפשוטין⁶ ומשמרן שלא יחמיצו נלמדנה מפסח
דכתיב⁷ ושמרתם את המצות אמר ליה בגופה
דכתיב⁸ מצה תהיה תהיה והא אפיקתיה לעכב
אם כן ליכתוב קרא מצה היא מאי תהיה
שמעת מינה תרתי אמרי ליה רבנן דרבי
פרידא רבי עזרא בר כהיה דרבי אבטולס
דהוא עשירי לר' אלעזר בן עזריה דהוא עשירי
לעזרא קאי אבבא אמר⁹ מאי כולי האי אי
בר אוריין הוא יאי¹⁰ אי בר אוריין ובר אבהן
יאי¹¹ ואי בר אבהן ולא בר אוריין אישא
תיכליה אמרו ליה בר אוריין הוא אמר להו
ליעול וליתי חזיה דהוא עכירא דעתיה פתח
ויאמר¹² אמרת לה' אדני אתה טובתי כל עלך
אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא
רכונו של עולם החוק לי טובה שהודעתך
בעולם אמר לה טובתי כל עלך איני מחזיק
בשהדעוני תחלה בעולם שנאמר¹³ לקדושים
נפצי במ כיון דשמעיה דקאמר אדיר פתח
מאדירים באדירים יבא אדיר זה הקדוש
ה' ויפרע לאדירים אלו ישראל שנאמר
אלו המצרים דכתיב¹⁴ צללו כעופרת במים
מקולות מים רבים אדירים משברי ים יבא
חלקו של ידי ויתכפרו בו ידיים יבא ידיד זה
ד נתן הנביא ויקרא שמו ידידיה כעבור ה'

לחמי תודה ושמי הלחם או לא וקשיא אההיא דחולין דמשמע דלכולי עלמא חשיבא חמץ ושמא דאין מחמיצין אי נמי לכולי עלמא אין מחמיצין בחמץ וקשה לכתחילה אלא רבי חיינא בן ג

ת"ל תהיה הכתוב בקצה חובה. הא דרשנין צ"י הוהין (יבמות 97 מ.) מלות מאכל במקום קדוש חלוטות אף על גב דמלאה היא הוהא לעבד לא הוי כמו שנה י"ח הכחב לעבד בעבד בעלמא דרשנין עמוד דהא משמע הכס דמחד מזה לא ממעטינן חלוט דחלוט מזה הוה ומדכחיב דמרי ממשמע הכס דאי לא מזה הוה אמינא אי צעי רבוכה ליימי אי צעי מזה ליימי לאו למפחילה

טובתם במ היא: כיון דשמעיה, לר' עזרא: דקאמר אדיר פתח, ר'

ומה מאחר דכתיב זאת תורת אייתרו ומאפה לעכב ויש לומר דדילמא ה"מ לא ובי מסיק עיכובא מדכתיב תהיה תנייהו ענין לשאר מנחות ודוחק הוא

[illegible]

בן
תהיה לעכב שיו

עין משפט
נר מצוה

ה' א מ"י פ"ב מהל' מעה"ק
הל' כא:

שיטה מקובצת

[illegible]